

Orbán Ottó

OTTO ÉS AZ AVANTGÁRD

mi vitt közéjük
mi választott el tőlük
semmi sem vitt mi vitt volna nem kellett vinni
egyszer csak ott voltunk együtt a szakadtak az egy vérből valók
a dzsungel üvöltő farkasai az új nemzedék az akkor új
mi lesz a világból csak nézz rájuk és elképzelted
isten és biztos támpontok nélkül
mit tagadjam egy kicsit büszke is voltam
azért nem mindenkinek jut ki egy ilyen szar gyerekkor
ilyen színpompás ostrom lángoló házakkal
egy osztályon felüli világháború
ez mégsem akármi
csak leszúrom az ujjamat és fölfakad a szörnyűség
az ihlet mint működő olajkút
mi az hogy egy kút számtalan egy végtelen olajmező
nincs nálam gazdagabb versmilliomos
minden pofon egy remekmű ígérete és az intézetben sűrűn pofoztak
éljen a fiatalság szarunk az öregekre
persze ezt nem tudom még ilyen lendületesen kimondani
bezavar a fura dobszóló ratatatam ratatarararatam
úgy vacog a fogam mintha egy márványszobor verné a faszát
meg fogok örülni
ez üvölt bennem az idegosztályon meg az hogy
sok ez egy embernek sok sok sok sok sok
habonából nem gondolom hozzá a második k-t
rettegek az elektrosokktól
félek hogy letörli az emlékeimet
és akkor mi marad a lidércnyomásból a versből belőlem
tizennegyedik öttó pizsamás napkirály
az álom én vagyok
ez a lidérces álom amit ébren álmodok ez
szedhetek-e éjszaka a háztetőn sétálva szonetteket a szédülés ellen
rábízhatom-e minden titkomat az ezüstös halántékú magyar jambusra
mint nemes nagyék
röhögnöm kell még az ötleten is
az én problémám tisztelt hallgatóság
egy egzisztenciális indíttatású stílusprobléma
a kurva anyját
hogy a helyzethez illő szavakat használjak
mint afféle költő

aki most jött meg a háborúból
ahol mindenét elveszítette mert még nem keményedett meg a héja
szétfolyt mint egy tojás
a kurva anyja kurva anyját és annak is a kurva anyját
hiába fokozom nem jutok semmire
üresen kong a szövegem akár egy üres befőttesüveg
üres a teleírt papír
kezdjük előlről
mindennek oka a háború hát elő a koffert és futás a pincébe
sötét por sikoltozás
hallom hogy miket beszélnek
édes gizuskám kegyelmezz miatyánk rohadt zsidók
felkérjük kedves utasainkat a szerelvény elhagyására
helyben vagyunk
a bajok gyökerénél
a bajok fekete gyökere egy pesti légópince
ottó a méhecske emlékei mézét gyűjti
züm-züm és egyszer csak mit hall
nagy bumm
fölrobbantották a lánchidat
ki győzhetné meg arról hogy nem a teremtés tanúja volt
látta és hallotta hogy kezdődött
másnak másképp de neki így
hülye lenne ha hinné
hogy az üdvösség titka nem más
mint másodosztályú francia költők fulzsírjával kenni a világ tengelyét
uraim uraim hogy képzelik ezt drága uraim
különben egész jóban voltunk az avantgárd meg én
bár erdély mikivel egyszer majdnem összeverekedtünk
amikor blake-et fordítottam az apostolokban és kirohögött
aztán kiderült hogy csak ilyen a nézése
és barátok lettünk ha nem is közeliek
és amikor rákosan imbolygott az utcán
kollapszus orv
orvul facsargatta valami a nyelőcsövem tájékát
ciki lenne ebben a versben azt mondani a szívemet
és lassan a többiek is mind
elmentek vagy meghaltak vagy megőrültek és legenda lett belőlük
vagy itt maradtak és egyszerűen csak megöregedtek
mint dezső is a legnagyobb tehetség valamennyiünk közt
az egyetlen közülük akit nem tudtam röptében leutánozni
illetve tudtam csak hogy ő is folyton változott
mindig meg tudott lepni a fonák labdáival
én egy más pályán versenyzek mondta
amikor egyetlenegyszer meglátogatott a lakásomon
akkor meg minek szívóskodjam gondoltam
az övé a bajnokság

isten után az első helyezett
első a mackók és a verebek között
én kiütést kaptam volna ettől
hogy egy életen át a verebek magánéletéről írjak
még ha szent ferenc-i megfontolásból is
ahogy piálni se tudtam a társadalom nevében mint petri
a másik kiugró tehetség ahogy találóan mondják róla
kiugrott a marxizmusból és lement undergroundba
én csak groundba mentem le
a gyerekkori zuhanás után kellett a szilárd talaj a talpam alá
unalmas közember vagyok sajnos
a legtöbb amit elmondhatok magamról
hogy nem nyomorítottam meg senkit azért mert engem megnyomorítottak
úgy álltam bosszút az őrutéletért hogy megpróbáltam normális lenni
költő létemre rendes lakó és orbán apuka
bár a szülői értekezletekre sohasem engedett el a család
mit tudni hátha mégis elkezdek ordítani
vagy ráborítom a tanár nénire az asztalt
szabad polgár a pártállam korából rossz vicc és mégis
valamennyire mégiscsak szabad
ha udvari bolondként is ébren tart valamit
botrány a köbön az államrend belesápad de ameddig teheti
igyekszik úgy viselkedni mintha nem értene
ma nagy divat fanyalogni a részeredményeken
pfuj kompromisszum pfuj utálatos pfuj
pedig mi más egy vers mint a szabadság kisvállalkozása
a tenyerem csupa égési seb a parázstól
amit első felnőtt mondatom óta a markomban rejtegetek
miközben ránk alkonyul és mind lefelé indulunk egy foghíjas sötét lépcsőn
irányzatokra való tekintet nélkül
a derekuktól fölfelé a saját kamaszkorukba pólyált stílusműmiák
meg a fafejű konzervatív aki szerintük én vagyok
és fejünk fölött végleg elrepül a nikkell szamovár
s többé nem is repül ott más csak a fémkuvik műholdak
meg az űrbe szétszórt mindenféle egyéb kosz és szemét
és 75 évenként a halley-üstökös